

De tre dumrianer

Det var en gang en bonde og en bondekone som hadde en datter, og en herremann hadde fått et godt øye til henne. Hver kveld brukte han å komme for å se henne og spise middag i bondehuset, og datteren ble sendt ned i kjelleren for å tappe øl til middagen.

Så en kveld hadde hun gått ned for å tappe øl, og hun kom da til å se opp i taket der hun tappet, og hun så en slegge som satt fast i en av bjelkene. Den må ha vært der i lang lang tid, men av en eller annen grunn hadde hun aldri latt merke til den før, og hun begynte å tenke. Og hun tenkte at det var veldig farlig å ha den slegga der, for hun sa til seg selv: «Tenk om jeg og han gifter oss, og vi skulle fått en sønn, og han ble en voksen mann og kom ned i kjelleren for å tappe øl, akkurat slik jeg gjør nå, og slegga plutselig faller ned i hodet hans og tar livet av ham, for en fryktelig ting det ville vært.» Og så la hun fra seg lyset og mugga, og satt seg ned og begynte å gråte.

Imens begynte de andre ovenpå å lure på hvorfor hun brukte så lang tid på å tappe ølen, og hennes mor gikk ned for å se etter henne, og hun fant henne sittende og gråte på benken, og ølet rant utover gulvet.

«Hva i all verden er galt?» sa hennes mor.

«Å, mor!» sa hun. «Se på den forferdelige slegga. Tenk om vi ble gift, og vi skulle få en sønn, og han vokste opp, og kom ned i kjelleren for å tappe øl, og slegga skulle falle på hans hode og ta hans liv, for en fryktelig ting det ville vært!»

«Å kjære deg! For en fryktelig ting det ville vært!» sa moren, og hun satt seg ned på siden av datteren og begynte også å gråte.

Etter en tid begynte så faren å lure på hvorfor de ikke kom tilbake, og han gikk ned i kjelleren for å se etter selv, og der satt de to og gråt, og ølen rant utover hele gulvet.

«Hva er det som er galt?» sa han.

«Jo», sa moren. «Se på den forferdelige slegga. Tenk bare, at hvis vår datter og hennes elskede skulle bli gift, og skulle få en sønn, og han vokste opp, og kom ned i kjelleren for å tappe øl, og slegga skulle falle ned på hans hode og ta hans liv, for en fryktelig ting det ville vært!»

«Å kjære, kjære dere! Det ville det vært!» sa faren, og han satt seg ned ved siden av de andre og begynte å gråte.

Nå ble herremannen trett av å trå rundt på kjøkkenet helt alene, så til sist gikk han også ned i kjelleren for å se hva de holdt på med. Og der satt de alle tre og gråt side om side, og ølen rant utover hele gulvet. Og han løp rett bort og stengte krana. Så sa han:

«Hva er det dere tre holder på med? Hvorfor sitter dere å gråter og lar ølen renne utover hele gulvet?»

«Å!» sa faren. «Se på den forferdelige slegga! Sett at du og vår datter skulle bli gift, og skulle få en sønn, og han skulle vokse opp, og kom ned i kjelleren for å tappe øl, og slegga skulle falle i hans hode og ta hans liv!»

Og så begynte de å gråte verre enn før. Men herremannen brøt ut i latter, strekte seg og dro ut slegga, og så sa han:

«Jeg har reist mange mil, og aldri før møtt tre så store dumrianer som dere tre. Og nå drar jeg ut på reise igjen, og når jeg finner tre større dumrianer enn dere tre, først da skal jeg komme tilbake å gifte meg med din datter.»

Da ba han dem et farvel, og dro ut på reise, og etterlot dem alle gråtende fordi jenta

hadde mistet sin kjæreste.

Så dro han ut, og reiste et langt stykke, og til sist kom han til hytta til ei kjerring som hadde noe gress som vokste på taket. Og kjerringa prøvde å få kua si opp på en stige og opp til gresset, og det stakkars dyret våget ikke å gå. Så herremannen spurte kjerringa hva hun gjorde.

«Jo, se her», sa hun. «Se på alt det flotte gresset. Jeg skal få kua opp på taket så hun kan ete det. Hun er helt trygg, for jeg skal binde et rep rundt hennes hals, sende det ned gjennom pipa, og binde det rundt min hånd mens jeg går rundt i huset, så hun kan ikke falle ned uten at jeg vet det.»

«Å, du din lille dumrian!» sa herremannen. «Du burde slå gresset og kastet det ned til kua!»

Men kjerringa syntes det var lettere å få kua opp stigen enn å få gresset ned, så hun dyttet henne og lokket henne og fikk henne opp, og bandt et rep rundt hennes hals, sendte det ned gjennom pipa, og festet det til sitt eget håndledd. Og herremannen gikk videre, men han hadde ikke gått langt før kua tumlet ned fra taket, og ble hengende med repet rundt halsen så hun ble kvalt. Og med vekten av kua bundet til sitt håndledd, ble kjerringa dratt opp gjennom pipa, og hun satt seg fast halvveis oppe og var lasset med sot.

Vel, det var én stor dumrian.

Og herremannen reiste videre og videre, og han reiste til et vertshus for å tilbringe natten, og det var så fullt på vertshuset at de måtte plassere ham på et rom med dobbeltseng, og en annen reisende skulle sove i den andre sengen. Den andre mannen var en hyggelig fyr, og de hadde det svært trivelig sammen. Men på morgenen, da de begge stod opp, ble herremannen overrasket over å se den andre henge sine bukser på knaggen på skuffene til klesskapet og løpe gjennom rommet mens han prøvde å hoppe oppi dem, og han prøvde igjen og igjen, og klarte ikke å få det til. Og herremannen lurte på hvorfor han gjorde det. Til sist stoppet han og tørket ansiktet med en tørkle.

«Å kjære», sa han. «Jeg synes bukser er det mest problematiskeste typen klær som har vært. Jeg kan ikke forstå hvem som kunne ha funnet opp slik en ting. Det tar meg nærmest en time å komme oppi mine hver morgen, og jeg blir så svett! Hva gjør du med dine?»

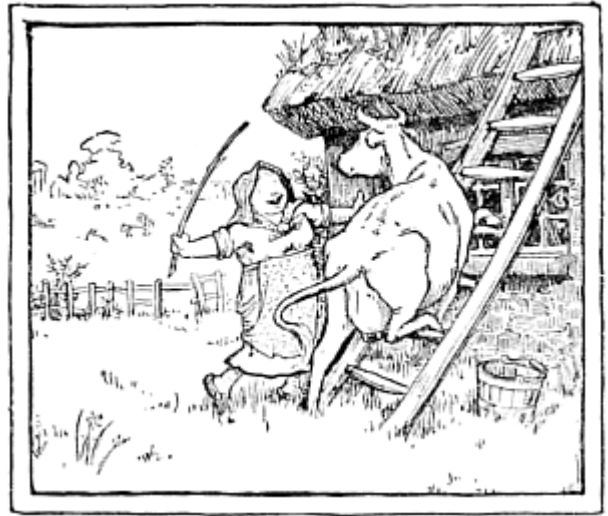
Så herremannen brøt ut i latter, og viste ham hvordan han skulle ta dem på, og han var svært så takknemlig til ham, og sa at han aldri kunne ha tenkt på å gjøre det på den måten.

Så det var en annen stor dumrian.

Da dro herremannen ut på reise igjen. Og han kom til en landsby, og utenfor landsbyen var det en dam, og rundt dammen var en folkemengde. Og de hadde raker, og koster, og høygafler, som de rekte ned i dammen, og herremannen spurte hva som var problemet.

«Vel», sa de. «Problemer nok! Månen har ramlet ned i dammen, og vi får ikke til å rake henne ut på noen måte!»

Så herremannen brøt ut i latter, og ba dem se opp mot himmelen, og at det bare var skyggen som var i vannet. Men de ville ikke høre på ham, og de skjelte ham ut noe fryktelig, og han kom seg vekk så raskt han kunne.

Så det var en masse dumrianer større enn de tre dumrianer der hjemme. Så herremannen vendte hjem igjen og giftet seg med bondens datter, og hvis de ikke levde lykkelig alle sine dager, har det ingenting å gjøre med deg eller meg.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Engelsk folkeeventyr, samlet av Joseph Jacobs (1854-1916).
(Offentlig eiendom - public domain)

Original tittel: The Three Sillies

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på "The Three Sillies" fra [English Fairy Tales, 1890 \(gutenberg.org\)](http://gutenberg.org).

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: John Dickson Batten (1860-1932)

Kilde: [English Fairy Tales, 1890 \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.